

I

Ἀγίασεν ἡ σιωπὴ
 τὴν κάμαρα τῆ νεκρικῆ·
 τὸ λείψανο, μονάχο μῆτε κλάματα
 μῆτε λαμπάδες, μῆτε θυμιάματα.
 Μιὰ εἰκόνα ἁγίου τώρα ἔπεσε
 κ' ἔσπασε τὸ χρυσὸ τὸ πλαϊσιό της.
 κ' ἔπειτα πάλι, σιωπῆ.
 Πνεῦμα, πλανᾶται γύρω, ἡ ματαιότης.

II

Σιγᾶ τῶν πόνων ἡ ψυχὴ·
 στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν
 τὰ σκοτεινὰ νερὰ σιωποῦνε.
 Κάποια μεγάλη ταραχὴ
 στὰ σκότη τῶν μακρῶν νυχτιῶν
 προσμένουνε καὶ καρτεροῦνε.
 Ἄπο τὸν κρύφιο πορθμὸ
 τοῦ χάρου ἡ βάρκα βγαίνει τώρα,
 δίχως κουπί, δίχως, σκαρμό·
 προφρέας ὁ χάρος σκυθρωπὸς
 τῆ μυστικῆ μετροῦ τὴν ὥρα,
 στὴν πρῶρα τὴν πλατειὰ γεροῦς.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΤΑΙΡΑ

Ἀπόψε πιά μὲ λίγωσεν ἡ θαμπὴ ἀχνάδα
 τοῦ λιμανιοῦ μεσ' τὰ γλαυκὰ νερὰ ὡς φαντάζει
 στὰ μάκρη ὁ ἥλιος φίλησε τὴ θάλασσα
 κι' ὄλο σιγὰ σιγὰ βραδιάζει.